

Το σχέδιο του Θεού

Το σχέδιο του Θεού

Ο Θεός έχει ένα σχέδιο! Η βεβαιότητα αυτού σήμερα, όταν όλα τα ανθρώπινα σχέδια αποτυγχάνουν, αποτελεί τη μόνη ακτίνα φωτός και ελπίδας που υπάρχει σε έναν κόσμο όπου η ασφάλεια, η ειρήνη και η ευτυχία έχουν σχεδόν εξαφανιστεί εντελώς από τον ανθρώπινο εγωισμό και την επιθετικότητα. Αυτή η ακτίνα ελπίδας γίνεται μια σίγουρη διαβεβαίωση για το μέλλον, όταν μαθαίνουμε από τις Γραφές ότι η επιτυχία της δεν εξαρτάται από την καλή θέληση και τις αδύναμες προσπάθειες της μειοψηφίας που εξακολουθεί να έχει πίστη στον Θεό, αλλά από την αποφασιστικότητα και την ικανότητα του Θεού να την υλοποιήσει, ανεξάρτητα από την εγωιστική αντίσταση εκείνων που μπορεί να επιθυμούν να την εμποδίσουν.

Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι πρόθυμοι να συμφωνήσουν ότι αν οι αρχές του Χριστού, όπως διδάσκονται στην Ομιλία του στο Όρος, γίνονταν αποδεκτές από τον κόσμο, θα μπορούσε να επιτευχθεί διαρκής ειρήνη και ευτυχία. Αλλά, λένε, το πρόβλημα είναι να κάνουμε τον κόσμο να αποδεχτεί αυτές τις αρχές. Η ανθρώπινη ιστορία διδάσκει ότι ο εγωιστής άνθρωπος δεν είναι πιθανό να γίνει ξαφνικά αλτρουιστής και να αποφασίσει να υιοθετήσει την αγάπη αντί του εγωισμού ως καθοριστικό κίνητρο στις υποθέσεις του. Είναι πράγματι αδύναμη η ελπίδα ότι, με τη δύναμη των όπλων, τα έθνη θα παρακινηθούν να υπακούσουν στον Χρυσό Κανόνα και ότι με αυτόν

τον τρόπο θα προκύψει μια νέα παγκόσμια τάξη ειρήνης και ευτυχίας από την παρούσα καταστροφή της ανθρώπινης φιλοδοξίας και απληστίας.

Επομένως, αν στο σχέδιο του Θεού θέλουμε να βρούμε μια γνήσια ελπίδα για τη μελλοντική ευτυχία της ανθρωπότητας, αυτό το σχέδιο πρέπει να περιλαμβάνει τις κατάλληλες ρυθμίσεις ώστε να μπορεί να τεθεί σε εφαρμογή αποτελεσματικά. Η επιτυχία του δεν πρέπει να διακυβεύεται από την πιθανότητα εγωιστικής ανθρώπινης χειραγώγησης, ούτε από την ψυχρή αδιαφορία των άπιστων μαζών. Οι Γραφές μας διαβεβαιώνουν ότι το σχέδιο του Θεού υλοποιείται με θεϊκά παρασχεθέντες τρόπους και μέσα που εγγυώνται την λειτουργικότητά του και την τελική επιτυχία του στο να φέρει στον κόσμο την «επιθυμία όλων των εθνών». Αγγαίος 2:7, Ζαχαρίας 4:6

Οι σκοποί του Θεού δεν αποτυγχάνουν ποτέ

Η τρέχουσα τραγική κατάσταση των παγκόσμιων υποθέσεων δεν σημαίνει ούτε καν μια προσωρινή αποτυχία του θεϊκού σχεδίου. Σημαίνει μια αποτυχία αυτού που οι άνθρωποι θεωρούσαν ως το σχέδιο του Θεού, και αυτή η αποτυχία πρέπει να μας εντυπώσει την ανάγκη να επανεξετάσουμε τις Γραφές για να ανακαλύψουμε τα λάθη μας στην ερμηνεία που οδήγησαν σε ελπίδες και προσδοκίες που τώρα καταρρέουν από την ψυχρή πραγματικότητα των γεγονότων.

Ότι έχουν διατυπωθεί ψευδείς και αδικαιολόγητες ελπίδες σχετικά με το σκοπό και την πρόοδο του

Χριστιανισμού στον κόσμο είναι πλέον σαφές σε όλους όσους δεν κλείνουν τα μάτια τους στην πραγματικότητα. Η αποδεκτή άποψη στους ορθόδοξους κύκλους ήταν ότι ο κόσμος βελτιωνόταν σταθερά, ότι ο πολιτισμός προχωρούσε σε όλο και υψηλότερα επίπεδα καλής θέλησης μεταξύ των ανθρώπων και ότι σύντομα ο φόβος, η φτώχεια και ο πόλεμος θα εξαφανίζονταν. Σε αυτή την αισιόδοξη προοπτική της ορθόδοξης εκκλησιαστικής παράδοσης, υπήρχε επίσης η προοπτική της πιθανότητας να προσηλυτιστούν όλοι οι ειδωλολάτρες στο Χριστιανισμό, πιθανώς μέσα στη διάρκεια της ζωής της παρούσας γενιάς.

Αυτές οι ψευδείς ελπίδες και ισχυρισμοί της χριστιανοσύνης άρχισαν να καταρρέουν με το ξέσπασμα του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου το 1914. Ωστόσο, καταβλήθηκε μια υπέρτατη προσπάθεια να συσπειρωθούν οι δυνάμεις του πολιτισμού και της δικαιοσύνης από το αποτέλεσμα αυτής της κατάρρευσης των ανθρώπινων προσπαθειών για τη διατήρηση της ειρήνης. Αυτός ο πόλεμος ήρθε στον κόσμο ως έκπληξη, αλλά φιλοσοφικά ισχυρίστηκε ότι ήταν «ένας πόλεμος για να τερματίσει τους πολέμους» και να κάνει τον κόσμο «ασφαλή για τη δημοκρατία».

Μετά την ανακωχή του 1918, έγινε πολύς λόγος για την επιστροφή στην «κανονικότητα», αλλά, όπως όλοι γνωρίζουμε, η κανονικότητα δεν επιτεύχθηκε ποτέ. Αφού όλες οι διασκέψεις και οι διαπραγματεύσεις απέτυχαν, ξέσπασε ένας άλλος αιματηρός πόλεμος, και τώρα αναγνωρίζεται ότι δεν

υπάρχει ελπίδα να επιστρέψει ο κόσμος στην κανονικότητα. Το ερώτημα σήμερα δεν είναι πώς να επιστρέψουμε στην κανονικότητα, αλλά ποια θα είναι η φύση της νέας «κανονικότητας».

Εν τω μεταξύ, κατά τη διάρκεια όλων αυτών των παραχώδεις ετών, αντί να προσελκύονται όλο και περισσότεροι άνθρωποι από τη γη στις εκκλησίες της χριστιανοσύνης, συνέβη το αντίθετο. Ακόμη και στις λεγόμενες πολιτισμένες χώρες, η αύξηση του αριθμού των μελών των εκκλησιών δεν συμβαδίζει με την αύξηση του πληθυσμού. Ο αθεϊσμός έχει αυξηθεί. Ένα πνεύμα κοσμικότητας εξακολουθεί να κυριαρχεί στις περισσότερες εκκλησίες. Οι νέοι αποφοιτούν από τα σχολεία και τα κολέγια μας σχεδόν όλοι χωρίς πίστη στον Θεό και τη Βίβλο. Το ιεραποστολικό έργο έχει υποχωρήσει και φιλοσοφίες κάθε είδους έχουν πλημμυρίσει τη δική μας όμορφη γη.

Εξετάζουμε αυτά τα γεγονότα, όχι με σκοπό την κριτική, ούτε για να υπονοήσουμε ότι κάποιος θα έπρεπε να είχε κάνει κάτι καλύτερο. Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για να εκφράσουμε κριτική για το τι έχουν κάνει άλλοι για να κάνουν τον κόσμο ένα καλύτερο μέρος για να ζούμε. Θέλουμε απλώς να τονίσουμε ότι κάπου στην πορεία των ανθρώπινων προσπαθειών, ανεξάρτητα από το βαθμό ειλικρίνειας που εκδηλώθηκε, οι άνδρες και οι γυναίκες έκαναν λάθος ως προς το σκοπό του Θεού. Αν ο Θεός ήθελε ο κόσμος να μεταστραφεί σε αυτή τη γενιά, θα είχε μεταστραφεί. Αν η προστασία του Θεού ήταν πάνω από τα προ του 1914 θεσμικά όργανα της γης, δεν θα μπορούσαν να καταστραφούν.

Μέσω του προφήτη, ο Κύριος λέει: «Έτσι είναι και ο λόγος μου που βγαίνει από το στόμα μου... Δεν θα επιστρέψει σε μένα άδειος, αλλά θα εκπληρώσει αυτό που επιθυμώ και θα επιτύχει τον σκοπό για τον οποίο τον έστειλα» (Ησαΐας 55:8-11). Αυτό σημαίνει ότι, ανεξάρτητα από τις δυσάρεστες συνθήκες που επικρατούν σήμερα σε όλο τον κόσμο, τα σχέδια του Θεού, όποια και αν είναι αυτά, προχωρούν σταθερά και με επιτυχία. Ο απόστολος λέει ότι «γνωστά είναι στον Θεό όλα τα έργα του από την αρχή του κόσμου» (Πράξεις 15:18). Αυτό σημαίνει ότι ο Θεός γνώριζε ποιο θα ήταν το σχέδιό του για την εποχή μας και ότι δεν υπήρξε καμία αποτυχία αυτού του σχεδίου. Ησαΐας 46:9,10; 14:24,27

Ότι ο Θεός έχει ένα σχέδιο αποδεικνύεται σαφώς από τον απόστολο Παύλο στην Εφεσίους 3:11, όπου μιλάει για ένα «σχέδιο των αιώνων», ένα σχέδιο που έχει ως κεντρικό χαρακτηριστικό το λυτρωτικό έργο του Χριστού Ιησού, του Κυρίου μας. Το ότι αυτό το σχέδιο αγκαλιάζει αρκετούς αιώνες υποδεικνύεται στην Εφεσίους 1:10, όπου ο Παύλος μιλάει για πράγματα που θα γίνουν «στην οικονομία της πληρότητας των καιρών», και στην Εφεσίους 2:7, «για να δείξει στους αιώνες που έρχονται το υπερβολικό πλούτο της χάρις του... προς εμάς». Το έργο που ο απόστολος περιγράφει ότι θα ολοκληρωθεί όταν έρθει η ώρα του Θεού λέγεται ότι είναι η συγκέντρωση «όλων των πραγμάτων εν Χριστώ». Αυτό σημαίνει ότι σε καμία προηγούμενη εποχή στην ιστορία της ανθρωπότητας δεν πρέπει να περιμένουμε να δούμε «όλα» τα πράγματα σε αρμονία με τον Χριστό.

Βλέποντας λοιπόν ότι το σχέδιο του Θεού περιλαμβάνει διάφορες εποχές ή χρονικές περιόδους και ότι μόνο όταν «πληρωθεί ο χρόνος» θα ολοκληρωθεί αυτό το σχέδιο με τη συμφιλίωση του κόσμου με τον Θεό, μέσω του Χριστού, ας ερευνήσουμε τις Γραφές για να διαπιστώσουμε πώς το σχέδιο του Θεού στις προηγούμενες εποχές προχωρούσε προς τον τελικό του στόχο στην «πληρότητα των καιρών».

Τρεις κόσμοι

Στην δεύτερη επιστολή του Πέτρου, στο κεφάλαιο 3, μας αναφέρεται για τρεις «κόσμους». Σε αυτή την προφητεία ο απόστολος χρησιμοποιεί την ελληνική λέξη «κόσμος», που σημαίνει μια τάξη πραγμάτων. Ο πρώτος από αυτούς, μας λέει, έληξε την εποχή του Κατακλισμού· ο δεύτερος τελειώνει με την επιστροφή του Χριστού· ενώ ο τρίτος, που είναι ο κόσμος του Θεού, είναι «χωρίς τέλος». (Εφεσίους 3:21). Αυτοί οι τρεις κόσμοι περιλαμβάνουν τρεις μεγάλες χρονικές περιόδους. 2 Πέτρου 3:6; Γαλάτες 1:4; Εβραίους 2:5

Σύμφωνα με τη σύγχρονη χρήση της γλώσσας, θα μπορούσαμε να μιλάμε για αυτούς τους τρεις κόσμους ως τον κόσμο του χθες, τον κόσμο του σήμερα και τον κόσμο του αύριο. Η Βίβλος χρησιμοποιεί τη λέξη «κόσμος» με τον ίδιο τρόπο που τη χρησιμοποιούμε εμείς, όχι ως αναφορά στον πλανήτη στον οποίο ζούμε, αλλά ως τάξη πραγμάτων μεταξύ των ανθρώπων, και μερικές φορές ως εποχή ή περίοδο. Μεγάλο μέρος της παρεξήγησης του σκοπού του Θεού για την ανθρωπότητα προκλήθηκε

από την αδυναμία αναγνώρισης αυτού του γεγονότος. Για παράδειγμα, το βιβλικό «τέλος του κόσμου» έχει παρεξηγηθεί ως η καύση της κυριολεκτικής γης και όλων των πραγμάτων που βρίσκονται πάνω της. Αυτό έχει αποτρέψει πολλούς από το να ερευνήσουν το θέμα.

Λόγω αυτής της παρεξήγησης του τι σημαίνει το τέλος του κόσμου, πολλοί έχουν φοβηθεί την προσέγγισή του και ως εκ τούτου έχουν προσπαθήσει να το προβάλλουν μακριά στο μέλλον. Άλλοι το έχουν θεωρήσει ως μια απλή δεισιδαιμονία του Μεσαίωνα, που δεν αξίζει να ληφθεί σοβαρά υπόψη. Αλλά όταν συνειδητοποιούμε ότι αυτό που η Βίβλος αναφέρει ως το τέλος του παρόντος κόσμου σημαίνει ακριβώς αυτό που βλέπουμε να συμβαίνει τώρα και αυτό που οι σκεπτόμενοι άνθρωποι της εποχής μας αναφέρουν ως το τέλος ενός κόσμου, τότε το θέμα θα πρέπει να αποκτήσει μια σημαντική, ναι, ζωτική σημασία για όλους όσους ενδιαφέρονται για το πώς θα είναι ο κόσμος του αύριο.

Η Βίβλος χρησιμοποιεί τους όρους «φωτιά», «σεισμοί», «καταιγίδες» κ.λπ. με τον ίδιο εικαστικό τρόπο που χρησιμοποιούνται στη σύγχρονη γλώσσα για να περιγράψει τις καταστροφικές ταραχές που έχουν πλήξει τους ανθρώπους και τα έθνη αυτής της γενιάς. Ακριβώς όπως ο Κύριος χρησιμοποιεί τους όρους «σιτάρι» και «ζιζάνια» και «πρόβατα» και «κατσίκες» για να περιγράψει εκείνους που τον υπηρετούν, προσποιούνται ότι τον υπηρετούν ή τον αντιτίθενται, έτσι και χρησιμοποιεί τους όρους «γη» και «ουρανός» για να περιγράψει τις φάσεις της

οργανωμένης κοινωνίας που ονομάζονται «κόσμοι». Ιερεμίας 22:29

Ο Πέτρος μιλάει για τους ουρανούς και τη γη που υπήρχαν πριν από τον Κατακλυσμό, υποδηλώνοντας ότι αποτελούσαν τον «κόσμο που υπήρχε τότε», τον κόσμο του χθες. Αυτός ο κόσμος έφτασε στο τέλος του την εποχή του Κατακλυσμού, αλλά η ίδια η γη δεν καταστράφηκε. Για τη γη με την κυριολεκτική έννοια διαβάζουμε ότι «παραμένει για πάντα». (Εκκλησιαστής 1:4). Στο Ισαΐας 45:18 μας λέγεται ότι ο Θεός δεν δημιούργησε τη γη μάταια, αλλά «την έπλασε για να κατοικηθεί». Αυτό είναι ένα βασικό γεγονός της αλήθειας που πρέπει να έχουμε κατά νου καθώς αναζητούμε, μέσα από τις Γραφές, το περίγραμμα του θεϊκού σχεδίου. Το σχέδιο του Θεού δεν περιλαμβάνει τη μεταφορά της ανθρωπότητας σε μια άλλη σφαίρα ζωής, αλλά την αποκατάστασή της σε αιώνια ζωή πάνω στη γη, την αρχική και προορισμένη κατοικία του ανθρώπου. Ψαλμός 115:16, Ησαΐας 65:21, Ιερεμίας 31:17, Δευτερονόμιο 11:21, Ματθαίος 5:5

Ο πρώτος κόσμος, λοιπόν, που ξεκίνησε την εποχή της δημιουργίας, έληξε με τον Κατακλυσμό. Ο δεύτερος κόσμος, σύμφωνα με τον απόστολο, που ξεκίνησε μετά τον Κατακλυσμό, φτάνει στο τέλος του με την καταστροφή που θα επέλθει στην τελική φάση της μεγάλης περιόδου της θλίψης, ή της ημέρας του Κυρίου (Ιεχωβά). Αυτή η ημέρα του Ιεχωβά ακολουθεί την επιστροφή του Κυρίου μας, όταν οι συνθήκες στον παρόντα κακό κόσμο θα είναι όπως στις ημέρες

του Νώε. Ματθαίος 24:38,39; Λουκάς 17:26,27; Γένεση 6:11; 2 Πέτρου 3:6,7,10

Στις ημέρες του Νώε, μας λέγεται, οι άνθρωποι «έτρωγαν και έπιναν, παντρεύονταν και έδιναν σε γάμο... και δεν γνώριζαν» τον επικείμενο Κατακλυσμό που επρόκειτο να καταστρέψει τον «τότε υπάρχοντα κόσμο». Ομοίως, οι Γραφές εξηγούν ότι η «ημέρα του Κυρίου» έρχεται ως «κλέφτης στη νύχτα», με τους ανθρώπους να μην έχουν συνείδηση της σημασίας των γεγονότων μέχρις ότου οι καταστροφικές ταραχές εκείνης της ημέρας φέρουν την ανατροπή αυτού του «παρόντος κακού κόσμου». Γαλάτες 1:4; 1 Θεσσαλονικείς 5:2; Λουκάς 21:35

Αλλά το τέλος του σημερινού κόσμου δεν θα σημαίνει το τέλος της ανθρωπότητας. Όχι, δόξα τω Θεώ, θα σημαίνει μόνο την αρχή ενός νέου κόσμου, του κόσμου του αύριο – του κόσμου του αύριο του Θεού. Ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά του χθες και του σήμερα είναι ότι βασιζόνταν στον εγωισμό, και ο Σατανάς, ο αρχι-εχθρός του Θεού, ήταν ο άρχοντάς τους. Αλλά με το τέλος του σημερινού κόσμου και την αρχή του κόσμου του αύριο, ο Σατανάς θα δεθεί και ο νέος κόσμος θα τεθεί υπό μια νέα, θεϊκή κυριαρχία. Αποκάλυψη 20:1-4; 21:1-5; 2 Πέτρου 3:13; Ησαΐας 65:17; Αββακούμ 21

Εγωισμός Στίχος Αγάπη

Υπό την ηγεσία του Σατανά, το πνεύμα του εγωισμού, του προσωπικού συμφέροντος, κυριάρχησε από την αρχή του χθες κόσμου. Η αμαρτία και ο εγωισμός συνέχισαν να κυριαρχούν σε αυτόν τον πρώτο

κόσμο, με αποτέλεσμα, λίγο πριν τελειώσει, η γη «να γεμίσει με βία». (Γένεση 6:11). Το ίδιο ισχύει και για τον κόσμο του σήμερα. Στην πραγματικότητα, ήδη βιώνουμε τη διάλυση του παρόντος κόσμου, και η καταστροφή του προκαλείται από τη βία της μεγάλης περιόδου ταραχής που προφήτεψαν οι προφήτες. Δανιήλ 12:1

Ο κόσμος του Θεού του αύριο θα βρίσκεται υπό την ηγεσία ενός νέου Κυβερνήτη, του Χριστού, του Βασιλιά των Βασιλέων και Κυρίου των Κυρίων. (Ψαλμός 72:1-20; Αποκάλυψη 19:16). Η κυριαρχία Του θα βασίζεται στην αγάπη και όχι στον εγωισμό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο απόστολος μιλάει για αυτόν τον κόσμο ως έναν κόσμο «όπου κατοικεί η δικαιοσύνη». 2 Πέτρου 3:13

Η σατανική κακοδιαχείριση της αμαρτίας και του εγωισμού έχει φέρει θάνατο, επειδή «ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος» (Ρωμαίους 6:23). Η μεσσιανική βασιλεία της δικαιοσύνης και της αγάπης θα φέρει ζωή, γιατί πρέπει να βασιλεύει μέχρι να υποταχθούν όλοι οι εχθροί κάτω από τα πόδια του, με τον «τελευταίο εχθρό» που θα καταστραφεί να είναι ο «θάνατος» (1 Κορινθίους 15:25,26).

Όταν έχουμε κατά νου το γεγονός αυτών των τριών κόσμων και των διαφορετικών χαρακτηριστικών τους, μπορούμε εύκολα να δούμε ότι ό,τι και αν λέει η Αγία Γραφή για αυτούς, θα φαίνεται αντιφατικό, εκτός αν εφαρμόσουμε τις διάφορες δηλώσεις της στην περίοδο στην οποία ανήκουν. Για παράδειγμα, για την παρούσα εποχή ο προφήτης λέει: «Τώρα ονομάζουμε ευτυχισμένους τους υπερήφανους· ναι,

αυτοί που πράττουν κακία είναι σε θέση εξουσίας· να, αυτοί που πειράζουν τον Θεό είναι ακόμη και ελευθερωμένοι». Αλλά για τον κόσμο του αύριο διαβάζουμε ότι τότε «οι δίκαιοι θα ευημερήσουν» και «όλους τους ασεβείς θα καταστρέψει (ο Θεός)». Μαλαχίας 3:15, Ψαλμός 72:7, Πράξεις 3:23, Ψαλμός 145:20

Αυτή η μέθοδος μελέτης των διαθηκών της Βίβλου φαίνεται, εν μέρει, να είναι αυτή στην οποία αναφέρεται ο απόστολος Παύλος όταν δίνει οδηγίες στον Τιμόθεο να είναι επιμελής στην εφαρμογή του «σωστού διαχωρισμού του λόγου της αλήθειας» (2 Τιμόθεο 2:15). Αν στη μελέτη της Βίβλου προσπαθήσουμε να εφαρμόσουμε τις διάφορες προφητείες και υποσχέσεις της στον κόσμο ή την εποχή στην οποία ανήκουν, θα βρούμε μια απλότητα, αρμονία και ομορφιά στη διδασκαλία της, την ύπαρξη της οποίας δεν είχαμε συνειδητοποιήσει. Η ίδια η Βίβλος είναι αρμονική, και το μόνο που μένει για να την κατανοήσουμε είναι να έρθουμε σε αρμονία μαζί της ( ). Ιωάννης 7:17, Λουκάς 11:9,10, Ιερεμίας 29:13

Ενώ οι δύο πρώτοι «κόσμοι» που αναφέρονται από τον Απόστολο Πέτρο (2 Πέτρου 3:6,7) βρίσκονται υπό τον έλεγχο του Σατανά, του «άρχοντα αυτού του κόσμου» (Ιωάννης 14:30), και η πλήρης θεϊκή κυριαρχία στις υποθέσεις των ανθρώπων προορίζεται για τον κόσμο του Θεού του αύριο, αυτό δεν σημαίνει ότι ο Θεός δεν ενδιαφερόταν για την ανθρωπότητα όλο αυτό το διάστημα. Αντίθετα, σε όλες τις εποχές προχωρούσε σταθερά τις προπαρασκευαστικές φάσεις του σχεδίου του,

προετοιμάζοντας έτσι την ανάληψη των ηνίων της διακυβέρνησης και την ευλογία «όλων των οικογενειών της γης» στην κατάλληλη στιγμή, την «ολοκλήρωση των καιρών». Γένεση 12:3, Εφεσίους 1:10

Το έργο που ο Θεός έχει επιτελέσει κατά τη διάρκεια της περιόδου που ο Σατανάς κυβερνούσε τα πλήθη των ανθρώπων έχει εξελιχθεί μέσα από προοδευτικές περιόδους ή εποχές. Ο Λόγος του Θεού – οι υποσχέσεις και οι οδηγίες Του προς τον λαό Του – έχει συμβάλει σε μεγάλο βαθμό στην ολοκλήρωση του έργου Του στη γη κατά τη διάρκεια όλων αυτών των διαφόρων εποχών, και ο Θεός είχε ένα ειδικό έργο για κάθε εποχή της χάρις Του. Δεν υπάρχει τίποτα στις Γραφές που να υποδηλώνει ότι έγιναν σημαντικές αλλαγές στις μεθόδους του Θεού για την αντιμετώπιση του λαού Του κατά τη διάρκεια του πρώτου κόσμου, του κόσμου του χθες.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου δόθηκαν σημαντικές υποσχέσεις. Στη Γένεση 3:15 μας λέγεται ότι ο «σπόρος» της γυναίκας θα «συντρίψει» μια μέρα το κεφάλι του φιδιού. Μέσω του Ενώχ, ο Θεός υποσχέθηκε ότι ο Κύριος θα έρθει με μυριάδες άγιων Του. (Ιούδας 14). Στις σχέσεις του με τον Νώε δόθηκαν ορισμένες παραβολές που έχουν μεγάλη αξία για εμάς σήμερα σε σχέση με το τέλος του παρόντος κόσμου. Ωστόσο, μόνο μετά τον Κατακλυσμό τα σχέδια του Θεού αρχίζουν να αποκαλύπτονται με μεγάλη σαφήνεια, αν και υπό το φως του θειικού σχεδίου όπως το βλέπουμε τώρα,

όσα συνέβησαν πριν από τον Κατακλυσμό είναι πολύ σημαντικά.

Η Πατριαρχική Εποχή

Η πρώτη περίοδος μετά τον Κατακλυσμό μπορεί να ονομαστεί Πατριαρχική Εποχή, όχι επειδή αυτή η συγκεκριμένη έκφραση βρίσκεται στη Βίβλο, αλλά επειδή η Βίβλος δείχνει σαφώς ότι κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ο Θεός ασχολήθηκε αποκλειστικά με μερικούς ανθρώπους που ήταν γνωστοί ως πατριάρχες, ή πατέρες του Ισραήλ, μέχρι το θάνατο του Ιακώβ και την ίδρυση του έθνους του Ισραήλ από τους δώδεκα γιους του.

Το έργο ή το σχέδιο του Θεού κατά τη διάρκεια της πατριαρχικής εποχής δεν ήταν η ευαγγελιοποίηση των ανθρώπων. Μίλησε στον Αβραάμ και του έκανε θαυμάσιες υποσχέσεις. Ο Θεός του είπε, στην πραγματικότητα, ότι σκοπός του ήταν να ευλογήσει όλες τις οικογένειες της γης. Αυτό αποκαλύπτει το ενδιαφέρον του Θεού για όλη την ανθρωπότητα, αλλά στους ανθρώπους γενικά δεν δόθηκε η ευκαιρία κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής να λάβουν τις υποσχεθείσες ευλογίες. Στο Ισαΐας 51:2 μας λέγεται ότι ο Θεός κάλεσε μόνο τον Αβραάμ. Γένεση 12:1

Ήταν κατά τη διάρκεια της πατριαρχικής εποχής που οι πόλεις Σόδομα και Γόμορρα καταστράφηκαν λόγω της κακίας τους, όμως ο Θεός δεν έκανε καμία προσπάθεια να φέρει τη μετάνοια αυτών των κακών ανθρώπων. Αυτό το γνωρίζουμε από όσα μας λέει ο Ιησούς στο Νέο Διαθήκη. Ο κύριος, ο οποίος διεξήγαγε ένα ισχυρό έργο σε ορισμένες πόλεις της

εποχής του, είπε ότι αν τα ίδια θαυμαστά έργα είχαν γίνει στη Σόδομα και τη Γόμορρα, αυτές οι πόλεις δεν θα είχαν καταστραφεί, επειδή θα είχαν μετανοήσει. Προφανώς, ο Θεός θα μπορούσε να δώσει στους ανθρώπους αυτών των ασεβών πόλεων μια αποτελεσματική μαρτυρία, αν αυτό ήταν το σχέδιό του, αλλά δεν το έκανε. Αντίθετα, τις κατέστρεψε χωρίς να τους δώσει την ευκαιρία να μετανοήσουν. Επίσης, ο Ιησούς υποσχέθηκε μια «πιο ανεκτή» εποχή για αυτούς από ό,τι για τις ευνοημένες πόλεις που αρνήθηκαν να τον αναγνωρίσουν και τα θαυμαστά έργα του.

Από την άλλη πλευρά, πρέπει να συμπεράνουμε ότι αυτοί οι άνθρωποι περιλαμβάνονταν στην υπόσχεση του Θεού ότι θα ευλογούσε «όλες» τις οικογένειες της γης μέσω του σπέρματος του Αβραάμ, επομένως η μόνη αρμονική άποψη που μπορούμε να υιοθετήσουμε για την κατάσταση είναι ότι ο Θεός σχεδιάζει να αναστήσει τους Σοδομίτες από τους νεκρούς για να τους ευλογήσει. Αυτό ακριβώς προβλέπει ο προφήτης Ιεζεκιήλ στο 16ο κεφάλαιο της προφητείας του, από το 44ο εδάφιο και μετά μέχρι το τέλος του κεφαλαίου.

Ο υποσχεθείς σπόρος

Η υπόσχεση που έδωσε ο Θεός στον Αβραάμ κατά την πατριαρχική εποχή επιβεβαιώθηκε αργότερα με θεϊκό όρκο. (Γένεση 22:16-18, Εβραίους 6:13-18). Ήταν μια θαυμάσια υπόσχεση, στην οποία ο Θεός αποκαλύπτει το σκοπό του να ευλογήσει όλες τις οικογένειες της γης. Επιβεβαιώθηκε στον Ισαάκ και

στον Ιακώβ, και μετά το θάνατο του Ιακώβ, στους δώδεκα γιους του, οι οποίοι αποτελούσαν τον πυρήνα του έθνους του Ισραήλ. Ο Αβραάμ δεν κατάλαβε την πλήρη σημασία αυτής της υπόσχεσης. Δεν συνειδητοποίησε, για παράδειγμα, ότι ο σπόρος της ευλογίας θα ήταν ένας πνευματικός σπόρος.

Ο Αβραάμ δεν κατάλαβε επίσης καθαρά ότι υπήρχαν δύο μέρη στη διαθήκη που ο Θεός έκανε μαζί του, το ένα μέρος προέβλεπε την ανάπτυξη του «σπόρου» και το άλλο τη διανομή των υποσχεθέντων ευλογιών μέσω αυτού του σπόρου. Ο Αβραάμ σίγουρα πίστευε ότι το θαυματουργό παιδί, ο Ισαάκ, θα ήταν ο υποσχεθείς σπόρος, και είχε τόση πίστη στην ικανότητα του Θεού να εκπληρώσει τις υποσχέσεις Του, που πίστευε ότι ο Ισαάκ θα αναστηθεί από τους νεκρούς αν τον πρόσφερε σε θυσία όπως του είχε προστάξει ο Θεός. Εβραίους 11:17-19

Στην Εβραίους 11:13,39 και στις Πράξεις 7:5 ο απόστολος μας λέει ότι ο Αβραάμ πέθανε χωρίς να εκπληρωθεί η υπόσχεση που του είχε δοθεί· όμως, όσο ζούσε, «αναζητούσε μια πόλη που έχει θεμέλια, της οποίας ο οικοδόμος και δημιουργός είναι ο Θεός». (Εβραίους 11:10). Μια πόλη, για τον Αβραάμ, ήταν το κέντρο μιας κυβέρνησης ή ενός βασιλείου. Έτσι, αυτό που περίμενε από τον Θεό ήταν ότι ο Θεός θα ίδρυε στη γη ένα βασίλειο στο οποίο οι απόγονοι του Αβραάμ θα κατείχαν εξέχουσα θέση. Η υπόσχεση που δόθηκε στον Αβραάμ ήταν, πράγματι, μία από τις υποσχέσεις της Παλαιάς Διαθήκης για το ερχόμενο Μεσσιανικό βασίλειο.

Ο Αβραάμ, όπως και οι άλλοι πατριάρχες εκείνης της εποχής, θα έχουν πολύ εξέχοντα ρόλο στη γήινη φάση του μεσσιανικού βασιλείου. Οι υποσχέσεις του Θεού προς αυτούς και η υπάκουη πίστη τους σε αυτές τις υποσχέσεις είχαν μεγάλη σχέση με την προετοιμασία τους για αυτόν τον ρόλο. Επιπλέον, οι υποσχέσεις του Θεού προς τους πατριάρχες και η σχέση Του μαζί τους διαδραματίζουν πολύ σημαντικό ρόλο στην σαφέστερη αποκάλυψη των σχεδίων Του προς τον λαό Του σε μεταγενέστερη εποχή. Από αυτή την άποψη, μπορούμε να δούμε ότι, ενώ ο Θεός δεν έκανε καμία προσπάθεια να προσηλυτίσει τον κόσμο κατά τη διάρκεια της πατριαρχικής εποχής, εντούτοις πραγματοποίησε ένα πολύ σημαντικό έργο σε σχέση με το σχέδιό Του. Το έργο του Θεού κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής, όπως πάντα, ήταν μια μεγάλη επιτυχία.

Η Εβραϊκή Εποχή

Η Εβραϊκή Εποχή, η επόμενη περίοδος στο σχέδιο του Θεού, ξεκίνησε με το θάνατο του Ιακώβ και τελείωσε με την πρώτη έλευση του Ιησούς. Ο τίτλος «Εβραϊκή Εποχή» χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει αυτή την περίοδο, επειδή υποδηλώνει τον τρόπο με τον οποίο ο Θεός συνέχισε το προπαρασκευαστικό έργο για την τελική ίδρυση της βασιλείας Του και την επακόλουθη ευλογία όλων των λαών. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, ο Θεός ασχολήθηκε με ένα έθνος, το εβραϊκό έθνος, και με κανένα άλλο. Μέσω του προφήτη τους δήλωσε:

«Μόνο εσάς γνωρίζω από όλες τις οικογένειες της γης». Αμώς 3:2

Ο Θεός έδωσε στον Ισραήλ τον Νόμο Του. Έστειλε τους προφήτες Του σε αυτούς. Μέσω της ιεροσύνης τους θέσπισε τις λειτουργίες της σκηνής του μαρτυρίου, οι οποίες, σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη, προανήγγειλαν τα «καλά που θα έρχονταν». (Εβραίους 9:11,23; 10:1). Η υπόσχεση του Θεού προς αυτό το έθνος ήταν ότι, αν του ήταν πιστοί, θα τους έκανε «βασιλείο ιερέων και άγιο έθνος». (Έξοδος 19:5,6). Αυτό σήμαινε ότι μέσω αυτών ο Θεός θα μοίραζε τις υποσχεθείσες ευλογίες Του σε όλες τις οικογένειες της γης.

Αλλά ο Ισραήλ δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις για αυτή την υψηλή και τιμητική θέση στο θεϊκό σχέδιο. (Ρωμαίους 11:7). Όταν ο Μεσσίας τους ( ) ήρθε σε αυτούς, τον απέρριψαν και, ως αποτέλεσμα, απομακρύνθηκαν από αυτή την ειδική θέση θεϊκής εύνοιας. Αλλά το έργο του Θεού κατά τη διάρκεια της Εβραϊκής Εποχής δεν ήταν αποτυχία. Ο Παύλος μας λέει ότι ο Νόμος χρησίμευσε ως «δάσκαλος», για να φέρει τους Εβραίους στον Χριστό. (Γαλάτες 3:24). Η αποτυχία των Ιουδαίων να τηρήσουν τον τέλειο Νόμο του Θεού και έτσι να κερδίσουν τη ζωή απέδειξε την αναγκαιότητα του λυτρωτικού έργου του Χριστού. Όλα τα έθνη θα μάθουν τελικά το ίδιο μεγάλο μάθημα, δηλαδή την ανάγκη ενός Λυτρωτή.

Ο Θεός πραγματοποίησε και άλλα σημαντικά πράγματα κατά τη διάρκεια της Εβραϊκής Εποχής. Οι σχέσεις Του με τον Ισραήλ και οι επιτυχίες και οι αποτυχίες τους χρησιμεύουν ως πολύτιμα

παραδείγματα και οδηγούς για τον πνευματικό Ισραήλ της εποχής μας. Οι εκατοντάδες υποσχέσεις που δόθηκαν στον Ισραήλ μέσω των προφητών αποτελούν ένα περίγραμμα πολλών από τα σημαντικά χαρακτηριστικά του θεϊκού σχεδίου και έτσι χρησιμεύουν ως οδηγός για τους οπαδούς του Κυρίου στην προετοιμασία τους για την κοινή κληρονομιά μαζί Του στο Μεσσιανικό βασίλειο. Και με άλλους τρόπους, το έργο του Θεού κατά την Εβραϊκή Εποχή καταλαμβάνει σημαντική θέση στο θεϊκό σχέδιο για την αποκατάσταση του ανθρώπου. Το έργο του Θεού κατά την Εβραϊκή Εποχή δεν ήταν αποτυχία, αλλά εκπλήρωσε τον θεϊκά προορισμένο σκοπό του.

Η Εβραϊκή Εποχή έληξε με την πρώτη έλευση του Ιησού. Κατά τη διάρκεια της διακονίας του και για μια περίοδο τρεισήμισι ετών μετά από αυτό, η θεία εύνοια συνέχισε να συνοδεύει τους Εβραίους. Σύμφωνα με αυτή τη ρύθμιση, ο Ιησούς περιόρισε τη διακονία του, καθώς και τη διακονία των μαθητών του, στο έθνος του Ισραήλ μέχρι μετά την ανάστασή του από τους νεκρούς. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές του : «Μην πάτε στον δρόμο των εθνών, και σε καμία πόλη των Σαμαρειτών μην μπειτε, αλλά πηγαίνετε μάλλον στα χαμένα πρόβατα του οίκου του Ισραήλ». Ματθαίος 10:5,6

Η εποχή του ευαγγελίου

Μετά την ανάστασή του, ο Ιησούς είπε στους μαθητές του να επεκτείνουν το έργο τους σε όλα τα έθνη, αλλά ακόμα και τότε, έπρεπε να ξεκινήσουν από την

Ιερουσαλήμ. (Λουκάς 24:45 έως 49; Ματθαίος 28:19,20). Σύμφωνα με μια προφητεία του Δανιήλ (Δανιήλ 9:24-27), στην οποία μιλάει για τον Μεσσία που «θα αποκοπεί» στη μέση μιας «εβδομάδας», θα υπήρχαν τρεισήμισι χρόνια ευνοϊκής μεταχείρισης προς τον Ισραήλ μετά το θάνατο του Ιησού, εξ ου και η εντολή «να αρχίσετε από την Ιερουσαλήμ». Μια «εβδομάδα» στον προφητικό χρόνο αντιπροσωπεύει επτά χρόνια, με βάση ένα έτος για μια ημέρα. Αριθμοί 14:33,34; Ιεζεκιήλ 4:6; Δανιήλ 12:11,12; Αποκάλυψη 11:2,3

Έτσι, «αρχίζοντας από την Ιερουσαλήμ», ξεκίνησε το έργο της εποχής του ευαγγελίου. Αυτή η εποχή συνεχίζεται μέχρι τη δεύτερη παρουσία του Χριστού, η οποία είναι επίσης η αρχή του κόσμου του Θεού του αύριο. Ο όρος «εποχή του ευαγγελίου» επιλέχθηκε για να προσδιορίσει αυτή την περίοδο μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης παρουσίας του Χριστού, επειδή οι Γραφές δείχνουν ότι το έργο του Θεού κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου επιτελείται με την κήρυξη του Ευαγγελίου, ή «καλής είδησης», της βασιλείας.

Όπως ήδη αναφέρθηκε, κατά τη διάρκεια της πατριαρχικής εποχής ο Θεός συνέχισε το έργο του επιλέγοντας και ασχολούμενος με συγκεκριμένους πατριάρχες. Κατά τη διάρκεια της Εβραϊκής Εποχής το έργο του επιτελέστηκε ασχολούμενος με το έθνος των Εβραίων ( ). αλλά κατά τη διάρκεια της εποχής του ευαγγελίου ο Θεός δεν περιορίζει την εύνοιά του είτε σε ορισμένα εξέχοντα άτομα, όπως έκανε στην πατριαρχική εποχή, είτε σε ένα μόνο έθνος, όπως

έκανε κατά τη διάρκεια της Εβραϊκής Εποχής, αλλά έχει αναθέσει σε όλους τους ανθρώπους του να διακηρύξουν τα χαρμόσινα νέα της βασιλείας σε όλα τα έθνη. Και εκείνοι που ανταποκρίθηκαν σε αυτό το μήνυμα ήταν εκείνοι στους οποίους ο Θεός χάρισε την εύνοιά του, προσκαλώντας τους να συμμετάσχουν στο σχέδιό του για τις εποχές.

Ποιος ήταν λοιπόν ο στόχος του έργου του Θεού κατά τη διάρκεια της εποχής του ευαγγελίου; Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα βρίσκεται στην Πράξη των Αποστόλων 15:13-18. Εδώ μας λέγεται ότι ο Θεός επισκέφθηκε τους Εθνικούς «για να πάρει από αυτούς ένα λαό για το όνομά του». Οι Εβραίοι, ως έθνος, επρόκειτο να είναι αυτός ο λαός, και μερικοί από αυτούς δέχτηκαν τον Χριστό, και σε όσους το έκαναν, «έδωσε εξουσία να γίνουν υιοί του Θεού» (Ιωάννης 1:12). Αλλά στο θεικό σχέδιο αυτός ο «λαός για το όνομά του» έπρεπε να αποτελείται από 144.000 - ένας σημαντικός αριθμός από ορισμένες απόψεις, αλλά σε σύγκριση με το σύνολο της ανθρωπότητας, ή ακόμα και των ομολογούντων χριστιανών, είναι, πράγματι, μόνο ένα «μικρό ποίμνιο». Λουκάς 12:32

Στο Ρωμαίους 11:17-24, ο απόστολος εξηγεί ότι οι Εθνικοί μπορούν να αποκτήσουν τα ειδικά προνόμια αυτής της εποχής του ευαγγελίου επειδή οι Ιουδαίοι, ως «φυσικά κλαδιά», αποκόπηκαν λόγω της απιστίας τους. Αυτό σημαίνει ότι όταν αυτοί οι «άνθρωποι για το όνομά του» επιλέγονται από τους Εθνικούς, πραγματικά παίρνουν τη θέση των Εβραίων που αποκόπηκαν από το αρχικό ισραηλιτικό πρόγραμμα -

το φυσικό, σαρκικό σπίτι του Ισραήλ χάνει αυτή τη θέση ειδικής εύνοιας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, στην Αποκάλυψη 7:4-8 και 14:1-3 της « », βρίσκουμε ολόκληρη την ομάδα των 144.000 να εκπροσωπείται κάτω από την ισραηλιτική εικόνα.

Σημειώστε ειδικά ότι εδώ αυτό το «μικρό ποίμνιο» που βρίσκεται με τον «Αμνό» στο όρος Σιών λέγεται ότι έχει το όνομα του Πατέρα του Αμνού γραμμένο στα μέτωπά του. Έτσι, παρουσιάζονται ως «λαός για το όνομά του», δηλαδή, για να φέρουν το όνομά του. Στην Αποκάλυψη 19:7 η ίδια ομάδα απεικονίζεται ως η «γυναίκα» του Αρνίου, και με αυτόν τον τρόπο, επίσης, συμμετέχουν στο οικογενειακό όνομα του Ουράνιου Πατέρα τους (βλ. επίσης Αποκάλυψη 21:2 και 22:17).

Η Κυβερνώσα Οικογένεια του Θεού

Υπό το φως της γενικής μαρτυρίας του Λόγου του Θεού, αυτός ο «λαός για το όνομά του», που συγκεντρώθηκε από όλα τα έθνη μέσω του Ευαγγελίου, είναι η κυβερνώσα οικογένεια του Θεού. Στο Μιχαίας 4:1-4 μας λέγεται για την ίδρυση της θείας βασιλείας σε όλη τη γη, και αυτή η βασιλεία (που συμβολίζεται στην προφητεία ως «βουνό») φαίνεται να αποτελείται από την «οικία του Κυρίου». Όλα τα κληρονομικά βασιλικά οίκοι αυτού του παρόντος κακού κόσμου ήταν οικογενειακές δομές, μέσω των οποίων, από γενιά σε γενιά, οι ηγεμόνες κληρονομούσαν το «δικαίωμα» τους να κυβερνούν.

Έτσι, ο Θεός μας λέει ότι η βασιλεία του θα είναι στα χέρια ενός βασιλικού οίκου, ο οποίος επίσης θα είναι

μια οικογενειακή δομή. Τα μέλη αυτής της οικογένειας λαμβάνουν το δικαίωμα να κυβερνούν μέσω κληρονομιάς και επειδή είναι μέλη της οικογένειας. Ωστόσο, δεν είναι μια γήινη οικογένεια, αλλά μια θεϊκή οικογένεια. Είναι η ίδια η οικογένεια του Θεού. Ο αρχηγός της είναι ο «μονογενής» και αγαπημένος Υιός του, ο Ιησούς Χριστός. Εκτός από τον Ιησού, όσοι ακολουθούν τα βήματά του εισάγονται στη θεία οικογένεια, γίνονται υιοί του Θεού. Κολοσσαείς 1:18; Ιωάννης 1:12; 1 Ιωάννης 3:1,2

Ο απόστολος εξηγεί περαιτέρω ότι αν είμαστε γιοι, τότε είμαστε «κληρονόμοι του Θεού και συγκληρονόμοι με τον Χριστό». (Ρωμαίους 8:16,17). Σε όλους αυτούς τους συγκληρονόμους έχει υποσχεθεί μια θέση στην κυβερνητική οικία του Θεού, και ο ίδιος ο σκοπός αυτής της εποχής του ευαγγελίου είναι η επιλογή και η προετοιμασία εκείνων που, ως μέλη αυτής της βασιλικής οικογένειας του ουρανού, θα ζήσουν και θα βασιλέψουν με τον Χριστό για χίλια χρόνια. Αποκάλυψη 20:4; Ψαλμός 2:9; Αποκάλυψη 2:26,27; 1 Κορινθίους 6:2,3

Με την ολοκλήρωση του έργου της εποχής του ευαγγελίου, τίποτα δεν εμποδίζει την εγκαθίδρυση του νέου κόσμου του Θεού του αύριο. Προς το τέλος του σημερινού κόσμου, η δεύτερη έλευση του Χριστού θα λάβει χώρα, πρώτα (όσον αφορά τον κόσμο) «σαν κλέφτης στη νύχτα». Ο Χριστός έρχεται πρώτα για να παραλάβει τη νύφη του. (Ιωάννης 14:3; Αποκάλυψη 19:7; 21:2). Όταν η νύφη του, ή η εκκλησία, ενωθεί μαζί του στην ουράνια δόξα, τότε θα εκπληρωθεί η υπόσχεση της Αποκάλυψης 22:17,

όπου διαβάζουμε ότι «το πνεύμα και η νύφη λένε: Έλα, . . . Πάρε δωρεάν το νερό της ζωής».

Πρώτη Εποχή στον Νέο Κόσμο

Τα πρώτα χίλια χρόνια του νέου κόσμου θα μπορούσαν να αναφερθούν ως η Χιλιετία ή η Μεσσιανική Εποχή. Κατά τη διάρκεια των χίλιων ετών, η εκκλησία, που θα συγκεντρωθεί από τον κόσμο κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής του ευαγγελίου, θα βασιλεύσει μαζί με τον Ιησού με σκοπό να διανείμει τις υποσχεθείσες ευλογίες του Θεού σε «όλες τις οικογένειες της γης». (Γένεση 12:1-3, Γαλάτες 3:16,27-29, Αποκάλυψη 5:10, Ματθαίος 19:28). Κατά τη διάρκεια της Μεσσιανικής Εποχής, το μεγάλο σχέδιο του Θεού θα φτάσει στο ένδοξο και νικηφόρο του τέλος. Εφεσίους 1:10

Αλλά πριν να ξεκινήσει η Χιλιετής Εποχή, ο κόσμος πρέπει να περάσει από «καιρό θλίψης, όπως δεν υπήρξε από τότε που υπήρξε έθνος» (Δανιήλ 12:1). Υπάρχουν όλοι οι λόγοι να πιστεύουμε ότι ζούμε τώρα σε αυτόν τον καιρό και ότι η παρούσα θλίψη του κόσμου είναι μέρος του «καιρού θλίψης» με τον οποίο τελειώνει αυτή η εποχή.

Επειδή οι εκκλησιαστικοί άνθρωποι γενικά υποθέτουν ότι ο Θεός προόριζε τον κόσμο να μεταστραφεί κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής του ευαγγελίου, η σημερινή καταστροφή του πολιτισμού τους προκαλεί σύγχυση και τείνει να καταστρέψει την πίστη τους στον Θεό και στο Χριστιανισμό (Ιερεμίας 8:15). Αλλά όταν συνειδητοποιούμε ότι το έργο αυτής της εποχής ήταν απλώς να συγκεντρώσει από τον

κόσμο εκείνους που θα βασιλεύσουν με τον Χριστό στην επόμενη εποχή, τότε η σημερινή φαινομενική αποτυχία του Χριστιανισμού είναι κατανοητή.

Στην πραγματικότητα, ο ίδιος ο Ιησούς υπονόησε έντονα ότι όταν έρθει η ώρα της δεύτερης έλευσης του, θα έχει απομείνει πολύ λίγη πίστη στη γη. (Λουκάς 18:8). Ο Παύλος προφήτευσε ότι στις «εσχάτες ημέρες» θα έρθουν επικίνδυνοι καιροί και ότι οι άνθρωποι θα είναι «περισσότερο λάτρες των απολαύσεων παρά λάτρες του Θεού». (2 Τιμόθεο 3:4). Στην παραβολή του σιταριού και του ζιζανίου, ο Ιησούς κατέστησε σαφές ότι μεγάλο μέρος των ομολογουμένων οπαδών του θα ήταν απλώς ψευδοχριστιανοί και ότι στο τέλος της εποχής αυτές οι ομολογιακές ομάδες θα καταστρέφονταν.

Αυτό το κάψιμο του ζιζανίου στο τέλος της εποχής είναι αυτό που συνιστά, εν μέρει, τη μεγάλη περίοδο θλίψης με την οποία τελειώνει η εποχή. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι το έργο της εποχής ήταν μια αποτυχία. Το έργο του Θεού σε αυτόν τον αιώνα, όπως και σε όλους τους προηγούμενους αιώνες, ήταν μια θαυμαστή επιτυχία. Όλοι οι αληθινοί «σιταροί» του τελικά θα συγκεντρωθούν στον ουράνιο αχυρώνα, και τότε θα «λάμπουν σαν τον ήλιο στο βασίλειο του Πατέρα τους». (Ματθαίος 13:43). Επομένως, σε όποιο βαθμό και αν βλέπουμε να διαλύεται αυτό που ονομάζεται χριστιανισμός, ας θυμόμαστε ότι τίποτα δεν μπορεί να συμβεί χωρίς τη θεία άδεια και ότι αυτό που μπορεί να μας φαίνεται ως καταστροφή δεν είναι παρά μια προετοιμασία για

την εγκαθίδρυση του πραγματικού χριστιανισμού κατά τη διάρκεια της χιλιετούς βασιλείας.

Ο παραδεισένιος κήπος της Εδέμ

Ας παρακολουθήσουμε τώρα την εξέλιξη του σχεδίου του Θεού από μια ελαφρώς διαφορετική οπτική γωνία. Έχουμε σημειώσει τη μεγάλη σημασία του στοιχείου του χρόνου στις θεϊκές ρυθμίσεις – πώς το σχέδιο του Θεού έχει εξελιχθεί από τη μια εποχή στην άλλη – και τώρα θα εξετάσουμε το θεϊκό πρόγραμμα σε σχέση με τα διαφορετικά επίπεδα ύπαρξης ή σφαίρες ζωής. Όταν, στην Εφεσίους 1:10, ο απόστολος περιγράφει την ολοκλήρωση του θεϊκού σχεδίου στην «διανομή της πληρότητας των καιρών», δηλώνει ότι τότε όλα τα πράγματα θα συγκεντρωθούν υπό τον Χριστό, τόσο αυτά που βρίσκονται στον «ουρανό» όσο και αυτά που βρίσκονται στη «γη».

Στις Γραφές βρίσκουμε ότι αναφέρονται δύο σωτηρίες, η μία ουράνια και η άλλη γήινη. Αν δεν λάβουμε υπόψη αυτό το γεγονός όταν μελετάμε τη Βίβλο, προκύπτουν πολλές φαινομενικές αντιφάσεις. Οι περισσότερες υποσχέσεις της Παλαιάς Διαθήκης και μερικές της Καινής Διαθήκης περιγράφουν γήινες ευλογίες, ενώ οι περισσότερες υποσχέσεις της Καινής Διαθήκης και εκείνες της Παλαιάς Διαθήκης που μιλούν προφητικά για την εκκλησία περιγράφουν μια ουράνια ελπίδα. Είναι απαραίτητο να εφαρμόσουμε σωστά αυτές τις υποσχέσεις στο χρόνο, αν θέλουμε να δούμε την αρμονία που υπάρχει μεταξύ τους.

Τονίζουμε ότι ο Αδάμ δημιουργήθηκε για να ζήσει στη γη και ότι η γη δημιουργήθηκε για να είναι το σπίτι του ανθρώπου. (Ησαΐας 45:18, Ψαλμός 115:16). Τίποτα δεν ειπώθηκε στον Αδάμ σχετικά με το να πάει στον ουρανό. Του ειπώθηκε ότι αν παρακούσει τον νόμο του Θεού, θα πεθάνει. Το αντίστροφο θα ίσχυε επίσης - αν δεν παρακούσει, δεν θα πεθάνει. Αν ο Αδάμ δεν είχε παραβεί τον θεϊκό νόμο, η εντολή να πολλαπλασιαστεί και να γεμίσει τη γη και να την υποτάξει θα είχε εκτελεστεί χωρίς αμαρτία, ασθένεια και θάνατο.

Σε αυτή την περίπτωση, ο Αδάμ και τα παιδιά του θα συνέχιζαν να ζουν στη γη χωρίς το φόβο του θανάτου. Όταν η εντολή να γεμίσουν τη γη είχε εκπληρωθεί πλήρως, αυτή η λειτουργία της ανθρωπότητας θα είχε προνοητικά παύσει και η γη θα είχε παραμείνει γεμάτη με μια τέλεια και ευτυχισμένη ανθρώπινη οικογένεια, απολαμβάνοντας την πλήρη εύνοια του Θεού σε όλη τη διάρκεια των ατελείωτων αιώνων της αιωνιότητας ( ). Αλλά δεν εξελίχθηκε έτσι, γιατί ο Αδάμ παράκουσε τον θεϊκό νόμο και η προφητευμένη ποινή του θανάτου έπεσε πάνω του. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ο σκοπός του Θεού στη δημιουργία του ανθρώπου απέτυχε.

Μέσω της παράβασης του Αδάμ, ολόκληρο το ανθρώπινο γένος γεννήθηκε σε κατάσταση αμαρτίας και θανάτου, αντί για τελειότητα και ζωή. Ο Παύλος εξηγεί ότι με την ανυπακοή ενός ανθρώπου, η αμαρτία μπήκε στον κόσμο και ο θάνατος εξαιτίας της αμαρτίας, έτσι ο θάνατος πέρασε σε όλους, επειδή όλοι αμάρτησαν. (Ρωμαίους 5:12,19). Η πτώση του

Αδάμ επέφερε την καταδίκη του θανάτου αμέσως μόλις αμάρτησε, και υπό αυτή την κατάσταση έφερε στον κόσμο τα παιδιά του. Ως εκ τούτου, και αυτά βρισκόταν στον δρόμο του θανάτου, επειδή το ρεύμα δεν μπορούσε να ανέβει πάνω από την πηγή του.

Το αντίστοιχο τίμημα

Ας θυμηθούμε ότι όταν ο Αδάμ αμάρτησε, δεν του ειπώθηκε τίποτα για το αν θα πήγαινε στον παράδεισο ή στην κόλαση όταν θα πέθαινε. Του ειπώθηκε ότι θα έπρεπε να πεθάνει, και αυτό σήμαινε απλά ότι είχε χάσει το προνόμιο να ζει και να απολαμβάνει τον τέλειο κήπο της Εδέμ - τον επίγειο παράδεισο. Η αμαρτία του Αδάμ σήμαινε λοιπόν την απώλεια του παραδείσου. Το σχέδιο σωτηρίας του Θεού, επομένως, είναι αναγκαστικά ένα σχέδιο που προβλέπει την αποκατάσταση του παραδείσου. Αλλά πώς μπορεί να επιτευχθεί αυτό; Οι Γραφές απαντούν ότι επιτυγχάνεται μέσω του λυτρωτικού έργου του Χριστού.

Ένας από τους όρους που χρησιμοποιούνται στις Γραφές σε σχέση με το έργο της λύτρωσης είναι αυτός του «αντίλυτρου». Ο Παύλος μας λέει ότι ο «άνθρωπος» Ιησούς Χριστός έδωσε τον εαυτό του ως «αντίλυτρο» για όλους (1 Τιμόθεο 2:5,6). Σε αυτό το απόσπασμα, η ελληνική λέξη που μεταφράζεται ως «αντίλυτρο» είναι «αντίλυτρον», που σημαίνει «αντίστοιχο τίμημα». Ο άνθρωπος Ιησούς, που πέθανε ως Λυτρωτής στο σταυρό του Γολγοθά, ήταν η ακριβής αντίστοιχη τιμή για τον τέλειο άνθρωπο Αδάμ, που αμάρτησε. Για τον Ιησού λέγεται ότι «έγινε

σάρκα» και ότι ο σκοπός αυτού ήταν «για να υποφέρει τον θάνατο, ... ώστε με τη χάρη του Θεού να γευτεί τον θάνατο για κάθε άνθρωπο». Ιωάννης 1:14, Εβραίους 2:9

Όταν συνέβη η πρώτη έλευση του Ιησού, το κύριο χαρακτηριστικό του σχεδίου που εκτέλεσε εκείνη την εποχή ήταν η θυσία της ζωής του για τις αμαρτίες ολόκληρου του κόσμου. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είπε για τον Ιησού: «Ιδού ο Αμνός του Θεού, ο οποίος αφαιρεί την αμαρτία του κόσμου». Ιωάννης 1:29

Αν δεν υπήρχε ένα επιπλέον προπαρασκευαστικό στοιχείο του θείκου σχεδίου που έπρεπε να αναπτυχθεί, το έργο του Θεού μετά το θάνατο και την ανάσταση του Ιησού θα ήταν η αποκατάσταση του πεσμένου ανθρώπου στην χαμένη του κατάσταση - τον παράδεισο. Το μήνυμα προς τους πιστούς τότε θα ήταν: «Ελάτε, ... Πάρτε δωρεάν το νερό της ζωής». (Αποκάλυψη 22:17). Μέσω του Ιησούς, είχε ληφθεί μέριμνα για την κατάργηση της ποινής του θανάτου που επιβλήθηκε στον Αδάμ και, μέσω αυτού, σε όλη την ανθρωπότητα. Έτσι, το επόμενο λογικό βήμα θα ήταν να ξεκινήσει το έργο της αποκατάστασης.

Αλλά αυτό δεν ήταν το έργο που ξεκίνησαν οι απόστολοι την Πεντηκοστή. Είναι αλήθεια ότι ο Ιησούς θεράπευσε μερικούς από τους αρρώστους της εποχής του και ανέστησε μερικούς από τους νεκρούς, αλλά αυτό έγινε απλώς για να δείξει το μελλοντικό του έργο. (Ιωάννης 2:11). Ο απόστολος Παύλος εξηγεί ότι τα χαρίσματα του Πνεύματος που δόθηκαν στην Πρώιμη Εκκλησία και με τα οποία πραγματοποιήθηκαν περιορισμένος αριθμός

θαυμάτων επρόκειτο να «παύσουν» ή να εξαφανιστούν. (1 Κορινθίους 12:31; 13:1-3,8; 14:18-20,22). Από τότε, ορισμένοι ισχυρίζονται ότι έχουν την ικανότητα να πραγματοποιούν θαύματα στο όνομα του Χριστού, αλλά οι νεκροί δεν έχουν αναστηθεί και μόνο ένα ελάχιστο ποσοστό των ασθενών ισχυρίζεται ότι έχει θεραπευτεί με θαυματουργό τρόπο, ενώ η αυθεντικότητα αυτών των ισχυρισμών είναι αμφίβολη.

Στους μαθητές του Ιησού δεν υποσχέθηκε υγεία και αιώνια ζωή στη γη. Αντίθετα, τους είπε ότι αν ήθελαν να γίνουν αληθινοί μαθητές του Χριστού, έπρεπε να περιμένουν να υποφέρουν και να πεθάνουν μαζί του. «Αν κάποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει τον σταυρό του και ας με ακολουθήσει», ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο κύριος έθεσε το ζήτημα σε όσους επιθυμούσαν να μάθουν τους όρους της μαθητείας. Ματθαίος 16:24

Φυσικά, θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι, αν, όπως αποκαλύπτουν οι Γραφές, ο Ιησούς πήρε τη θέση του αμαρτωλού στο θάνατο, όσοι πιστεύουν σ' αυτόν δεν θα χρειαζόταν να πεθάνουν. Αυτό θα ισχύει στον κόσμο του Θεού του αύριο, αλλά κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής του ευαγγελίου αναπτύσσεται μια άλλη φάση του θεϊκού σχεδίου σωτηρίας, και μάλιστα μια πολύ σημαντική.

Ποια είναι αυτή η φάση του σχεδίου; Είναι η κλήση και η επιλογή της εκκλησίας του Χριστού, η προετοιμασία των μελών της να μοιραστούν μαζί του το έργο της παροχής ζωής στην ανθρωπότητα κατά τη διάρκεια της Μεσσιανικής Εποχής. Αυτό περιγράφεται από τον

Απόστολο ως «ουράνια κλήση». (Εβραίους 3:1, Φιλιππησίους 3:14). Ο Ιησούς το ανέφερε στην δήλωσή του προς τον πλούσιο νεαρό άρχοντα, όταν του είπε ότι αν τον ακολουθούσε μέχρι θανάτου, θα είχε «θησαυρό στον ουρανό». Λουκάς 18:18-22

Ένας τόπος προετοιμασμένος

Ο Ιησούς αναφέρθηκε επίσης στην ουράνια ελπίδα των ακόλουθων των βημάτων του όταν τους υποσχέθηκε: «Πάω να σας ετοιμάσω μια θέση. Και αν φύγω, ... θα έρθω πάλι και θα σας πάρω κοντά μου, για να είστε κι εσείς εκεί όπου είμαι εγώ». (Ιωάννης 14:2,3). Ο Πέτρος αναφέρεται στην ουράνια ελπίδα της εκκλησίας στην δήλωση: «Με την οποία μας δόθηκαν υπερβολικά μεγάλες και πολύτιμες υποσχέσεις, ώστε με αυτές να γίνετε μέτοχοι της θείκης φύσης». 2 Πέτρου 1:4

Ο Παύλος ενθαρρύνει τους χριστιανούς να στρέφουν την αγάπη τους στα «πάνω πράγματα». Αυτά τα πάνω πράγματα, μας λέει, είναι «εκεί όπου ο Χριστός κάθεται στα δεξιά του Θεού». (Κολοσσαείς 3:1,2). Αυτό υποδηλώνει ότι η ανταμοιβή της εκκλησίας θα είναι η ίδια με την ανταμοιβή του Ιησού. Αυτό τονίζεται επίσης από τον απόστολο, όταν λέει: «Αν έχουμε φυτευτεί μαζί με τον θάνατό του, θα αναστηθούμε και μαζί με την ανάστασή του». Ρωμαίους 6:5

Στο τελευταίο αυτό κείμενο βρίσκεται η εξήγηση για το γιατί οι οπαδοί του Ιησού σε αυτή την εποχή δεν έχουν αποκατασταθεί στην αιώνια ανθρώπινη ζωή – είναι επειδή καλούνται να πεθάνουν μαζί με τον Ιησού. Με άλλα λόγια, το θυσιαστικό έργο του θείκου

σχεδίου δεν ολοκληρώθηκε στον Γολγοθά. Αυτό καθίσταται σαφές από τον Παύλο στη Ρωμαίους 12:1, όπου διαβάζουμε: «Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, από το έλεος του Θεού, να προσφέρετε τα σώματά σας ως θυσία ζωντανή, άγια, ευάρεστη στον Θεό, ως λογική λατρεία σας».

Στην επιστολή προς Κολοσσαείς 1:24 ο Παύλος μιλάει για το να συμπληρώσουμε «αυτό που λείπει από τα παθήματα του Χριστού». Άλλα εδάφια παρουσιάζουν την εκκλησία σε ρόλο θυσίας, θυσιάζοντας την ίδια τη ζωή για να κάνει το θέλημα του Θεού. Είναι αυτό το θυσιαστικό έργο των χριστιανών που ο απόστολος περιγράφει ως «φυτευμένο μαζί» στην «ομοιότητα» του θανάτου του Χριστού. Ο Ιησούς δεν πέθανε υπό καταδίκη, ως αμαρτωλός. Πέθανε θυσιαζόμενος, ως πρόθυμη προσφορά για την αμαρτία. Ο θάνατός του εξασφάλισε τη νομική ακύρωση της αμαρτίας του Αδάμ και, μέσω του Αδάμ, των κληρονομικών αμαρτιών όλης της ανθρωπότητας.

Δικαιωμένοι μέσω του Χριστού

Πώς, λοιπόν, μπορεί να ρωτήσουν μερικοί, οι οπαδοί του Ιησού να πεθάνουν με τον ίδιο τρόπο που πέθανε αυτός; Δεν είναι μέλη της πεπτωκυίας φυλής, καταδικασμένοι σε θάνατο, όπως όλη η ανθρωπότητα; Ήταν, αλλά οι Γραφές μας λένε ότι, μετά την ανάσταση του Ιησού, αυτός εμφανίστηκε ενώπιον του Θεού για χάρη μας. (Εβραίους 9:24). Αυτό σημαίνει ότι η αξία της θυσίας του απελευθερώνει από την καταδίκη όλους τους

καθαγιασμένους οπαδούς του, έτσι ώστε ο θάνατός τους να μην θεωρείται πλέον από τον Θεό ως καταδίκη, αλλά ως θυσία.

Στη Ρωμαίους 6:10,11 ο Παύλος λέει στους χριστιανούς ότι μπορούν να «θεωρούν» τους εαυτούς τους «νεκρούς για την αμαρτία», όπως ο Ιησούς «πέθανε για την αμαρτία», δηλαδή ως θυσία για την αμαρτία. Αυτό δεν σημαίνει ότι το θυσιαστικό έργο της εκκλησίας είναι απαραίτητο για να προσφέρει λύτρωση στην ανθρωπότητα. Όλα αυτά τα πέτυχε ο Ιησούς. Αυτό που σημαίνει είναι ότι ο Θεός δέχεται τις θυσίες της εκκλησίας σαν να ήταν θυσίες τέλειων ανθρώπων και ότι μέσω αυτών των θυσιών η εκκλησία είναι έτοιμη να συνεργαστεί με τον Ιησούς στη Μεσσιανική Εποχή ως διανομέας ζωής σε όλη την ανθρωπότητα.

Εκείνοι που απαρτίζουν την αληθινή εκκλησία του Χριστού – των οποίων τα ονόματα είναι «γραμμένα στον ουρανό» – έχουν κληθεί να αποχωρήσουν από τον κόσμο και έχουν τη διαβεβαίωση ότι, χάρη στο αίμα του Χριστού, τα ατελή έργα τους είναι αποδεκτά από τον Θεό. Με βάση την προθυμία τους να θυσιάσουν τη γήινη ζωή τους, τους έχει υποσχεθεί μια ουράνια ανταμοιβή. Έτσι, βαδίζουν στον στενό δρόμο της θυσίας που οδηγεί στη δόξα, την τιμή και την αθανασία. Ματθαίος 10:39, Ρωμαίους 2:7

Μόνο στην εκκλησία δίνεται η ελπίδα της αθανασίας. Ο Αδάμ δεν ήταν αθάνατος, γιατί αθάνατος σημαίνει ανθεκτικός στον θάνατο. Ο άνθρωπος δεν θα είναι αθάνατος όταν αποκατασταθεί στην τελειότητα στο τέλος της Μεσσιανικής Εποχής, αλλά όλοι οι αληθινοί,

πιστοί Χριστιανοί αυτής της εποχής του ευαγγελίου θα υψωθούν τελικά στην αθανασία. Θα γίνουν όπως είναι τώρα ο Ιησούς, ένα εξυψωμένο, ουράνιο ον· και θα τον δουν όπως είναι, και θα είναι μαζί του στο βασίλειο, και θα βασιλεύουν μαζί του χίλια χρόνια. 1 Ιωάννης 3:2· Αποκάλυψη 2:26,27· 5:10· 20:4,6

Η αποκατάσταση του παραδείσου

Όταν το έργο αυτής της εποχής του ευαγγελίου ολοκληρωθεί και όλοι οι αληθινοί Χριστιανοί ενωθούν με τον Ιησού στην ουράνια φάση της βασιλείας ( ), τότε θα αρχίσει το έργο της αποκατάστασης της ανθρωπότητας στη ζωή πάνω στη γη.

Ο απόστολος Πέτρος μιλάει για αυτό το έργο της Μεσσιανικής Εποχής ως «αποκατάσταση» και μας λέει ότι αυτό ειπώθηκε από το στόμα όλων των αγίων προφητών του Θεού από την αρχή του κόσμου. (Πράξεις 3:20,21). Αυτές οι μαρτυρίες των αγίων προφητών περιγράφουν τις γήινες ευλογίες της ζωής που θα έρθουν στην ανθρωπότητα μετά τη δεύτερη έλευση του Χριστού. Η εκπλήρωση αυτών των γήινων υποσχέσεων πρέπει να περιμένει μέχρι την ολοκλήρωση της εκκλησίας αυτής της εποχής του ευαγγελίου, η οποία θα συγκεντρωθεί στον Χριστό στον ουράνιο κόσμο - τον τόπο που έχει προετοιμάσει για αυτούς ο Ιησούς. Ιωάννης 14:1-3

Όταν ολοκληρωθεί το έργο της εποχής του ευαγγελίου, θα ακολουθήσει το έργο της συγκέντρωσης της ανθρωπότητας γενικά κάτω από τον Χριστό, όχι στο πνευματικό επίπεδο, αλλά στο γήινο. Έτσι, όλα τα πράγματα θα συγκεντρωθούν

κάτω από τον Χριστό, «τόσο όσα είναι στον ουρανό, όσο και όσα είναι στη γη, ακόμη και σε αυτόν». (Εφεσίους 1:10). Η συγκέντρωση της εκκλησίας που ξεκίνησε στην αρχή της εποχής του ευαγγελίου πρέπει να ολοκληρωθεί και ολόκληρη η εκκλησία να ενωθεί με τον Χριστό στη δόξα, ακριβώς πριν από την αρχή της Μεσσιανικής Εποχής. Ως εκ τούτου, μας λέγεται ότι σε αυτή την «διανομή της πληρότητας των καιρών» θα ολοκληρωθεί τόσο η ουράνια όσο και η γήινη συγκέντρωση στον Χριστό.

Γήινοι πρίγκιπες

Οι πρώτοι που θα αποκατασταθούν στην γήινη τελειότητα και ζωή θα είναι οι πιστοί υπηρέτες του παρελθόντος. Αυτοί ήταν οι πατέρες του Ισραήλ, αλλά θα γίνουν τα παιδιά του Χριστού και θα γίνουν «πρίγκιπες σε όλη τη γη». (Ψαλμός 45:16). Ο Ιησούς είπε ότι ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ και όλοι οι προφήτες θα θεωρούνταν ως οι διδάσκαλοι του λαού κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου της βασιλείας. (Ματθαίος 8:11, Λουκάς 13:28-30). Αυτοί θα είναι οι γήινοι εκπρόσωποι του θεϊκού Χριστού και θα τους ανατεθεί το καθήκον της διαχείρισης των νόμων αυτής της νέας βασιλείας.

Αυτοί οι επίγειοι εκπρόσωποι του θεϊκού Χριστού θα υποστηρίζονται από θαυματουργική δύναμη, έτσι ώστε να μην υπάρχει καμία δυνατότητα αποφυγής των νόμων που θα επιβάλλονται τότε – οι οποίοι θα είναι οι νόμοι του Χριστού. Μας λέγεται ότι τότε θα συμβεί ότι «κάθε ψυχή, που δεν θα ακούσει (υπακούσει) αυτόν τον προφήτη, θα αφανιστεί από

τον λαό» (Πράξεις 3:23). Όσοι συμμορφώνονται με τους νόμους του Μεσσιανικού βασιλείου δεν θα χρειαστεί να πεθάνουν. Θα αποκατασταθούν στην τελειότητα που έχασε ο πατέρας Αδάμ και, με βάση αυτή τη γήινη τελειότητα, θα έχουν την ευκαιρία να ζήσουν για πάντα στη γη. Αυτό σημαίνει ο όρος «αποκατάσταση», όπως τον χρησιμοποιεί ο Απόστολος Πέτρος, και ο όρος «αναγέννηση», όπως τον χρησιμοποιεί ο κύριος. Ματθαίος 19:28

Στις εκατοντάδες βιβλικές υποσχέσεις που αφορούν τις ευλογίες της αποκατάστασης που σύντομα θα έρθουν στον κόσμο, έχουμε μια περίληψη των πολλών τρόπων με τους οποίους αυτή θα οδηγήσει στην ευτυχία των ανθρώπων και στην επίλυση των προβλημάτων τους. Μας λέγεται ότι η γνώση του Θεού θα γεμίσει ολόκληρη τη γη, όπως τα νερά καλύπτουν τη θάλασσα (Ησαΐας 11:9). Μας λέγεται ότι ο Κύριος θα στείλει στον λαό ένα καθαρό μήνυμα που θα επιτρέψει σε όλη την ανθρωπότητα να «επικαλεστεί το όνομα του Κυρίου, για να τον υπηρετήσει με μια φωνή» (Ζεφανία 3:9).

Μας λέγεται επίσης ότι τότε ο νόμος του Θεού θα γραφτεί στις καρδιές των ανθρώπων. (Ιερεμίας 31:33,34). Αυτό περιγράφει έναν από τους τρόπους με τους οποίους ο άνθρωπος θα αποκατασταθεί στην τελειότητα που έχασε όταν ο Αδάμ παρέβη τον νόμο του Θεού στην Εδέμ.

Αυτή η εγγραφή του θεικού νόμου στις καρδιές των ανθρώπων θα απαιτήσει τη βοήθεια του Θεού. Τότε θα είναι διαθέσιμη η δύναμη που κάνει θαύματα για να βοηθήσει όσους χρειάζονται βοήθεια και

υποτάσσονται στη δικαιοδοσία των κανονισμών του βασιλείου.

Για εκείνη την εποχή, μας λέγεται ότι οι άνθρωποι «θα μάθουν τη δικαιοσύνη» (Ησαΐας 26:9). Θα μάθουν επίσης να γνωρίζουν τον Κύριο, τον οποίο να γνωρίζουν σωστά είναι αιώνια ζωή. (Ιωάννης 17:3). Ο Σατανάς θα είναι δεμένος κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου και όλες οι κακές επιρροές θα περιοριστούν. (Αποκάλυψη 20:1,2). Ο δρόμος της επιστροφής στη ζωή θα γίνει τόσο σαφής, ώστε «οι οδοιπόροι, αν και ανόητοι, δεν θα σφάλουν σε αυτόν». Ησαΐας 35:8,9

Πόσο διαφορετική θα είναι αυτή η κατάσταση από εκείνη που αντιμετωπίζουν σήμερα οι χριστιανοί! Αυτοί περπατούν στον «στενό δρόμο», που είναι δύσκολο να βρεθεί, και όσοι τον βρίσκουν και τον περπατούν, δοκιμάζονται και πειράζονται σχεδόν σε κάθε βήμα. (Ματθαίος 7:13,14). Ο Θεός, φυσικά, τους βοηθά, και η ανταμοιβή τους είναι εξαιρετικά μεγάλη. Αλλά όταν ανοίξει ο «αυτοκινητόδρομος» της αποκατάστασης, οι δοκιμασίες αυτής της εποχής θα έχουν τελειώσει, και η ανθρωπότητα θα λάβει κάθε απαραίτητη βοήθεια για να επιστρέψει γρήγορα και πλήρως στην τελειότητα και την αιώνια ζωή στη γη.

Αυτό, λοιπόν, είναι το σχέδιο του Θεού για τον κόσμο του αύριο. Τα μακρά χρόνια προετοιμασίας έχουν σχεδόν ολοκληρωθεί. Ο «Μιχαήλ», ο Βασιλιάς στον κόσμο του Θεού του αύριο, έχει ήδη σηκωθεί, και η επιστροφή του για να πάρει τη νύφη του και να αναλάβει τη βασιλική εξουσία του πάνω στα έθνη έχει ως αποτέλεσμα «καιρό θλίψης, όπως δεν υπήρξε

από τότε που υπήρξε έθνος». (Δανιήλ 12:1). Αυτή η θλίψη, αν και οδυνηρή, προετοιμάζει τον κόσμο να δεχτεί τον νέο του Βασιλιά, η παρουσία του οποίου δεν έχει ακόμη αναγνωρισθεί και αποδεχθεί από αυτόν. Αλλά όταν αποκαλυφθεί η δόξα του, «όλα τα σαρκός θα την δουν μαζί». Ησαΐας 40:5

Από την Ιερουσαλήμ «η αύξηση της κυβέρνησής του και της ειρήνης» θα επεκταθεί σταδιακά μέχρι να αγκαλιάσει όλα τα έθνη, φέρνοντάς τους χαρά, ειρήνη και αιώνια ζωή. (Ησαΐας 9:6,7). Όταν τα έθνη της γης γίνουν πιο ταπεινά από ό,τι είναι σήμερα, θα πουν: «Ελάτε, ας ανέβουμε στο βουνό του Κυρίου, στο σπίτι του Θεού του Ιακώβ, και θα μας διδάξει τους δρόμους του, και θα περπατήσουμε στα μονοπάτια του». Όταν διδαχθούν έτσι τους δρόμους του Κυρίου, θα «σφυρηλατήσουν τα ξίφη τους σε άροτρα και τα δόρατά τους σε πριόνια· δεν θα σηκώσει έθνος ξίφος εναντίον έθνους, ούτε θα μάθουν πλέον τον πόλεμο». Μιχαΐας 4:1-4; Ησαΐας 2:2-4

Ναι, ο Θεός έχει ένα σχέδιο, και ανά τους αιώνες αυτό προχωρά σταθερά προς την ολοκλήρωσή του. Τώρα βρισκόμαστε στο κατώφλι της «διακονίας της πληρότητας των καιρών», όταν το μεγάλο φινάλε του θεϊκού σχεδίου θα τελεστεί για την ευλογία όλων των εθνών με ειρήνη, ευτυχία και αιώνια ζωή. Αυτό το φινάλε του θεϊκού σχεδίου θα είναι η απάντηση του Θεού στην προσευχή των χριστιανών: «Ελθέτω η βασιλεία Σου. Γενηθήτω το θέλημά Σου, ως εν ουρανώ και επί της γης». Ματθαίος 6:10

Αν γνωρίζουμε το σχέδιο του Θεού και τι θα σημαίνει σύντομα για έναν ταλαιπωρημένο κόσμο, είναι

προνόμιό μας να το πούμε και σε άλλους. Είναι το πραγματικό μήνυμα του Ευαγγελίου, τα «καλά νέα» που επικεντρώνονται στο λυτρωτικό έργο του Χριστού. Όταν έχουμε την ευκαιρία, ας πούμε στους ανθρώπους ότι το σχέδιο του Θεού δεν έχει αποτύχει σε κανένα σημείο, αλλά προχωρά σύμφωνα με τον σκοπό Του και προς μια ένδοξη ολοκλήρωση. Το έργο Του στον κόσμο του χθες δεν απέτυχε. Το έργο Του στον κόσμο του σήμερα δεν έχει αποτύχει. Το έργο Του στον κόσμο του αύριο δεν θα αποτύχει. Ησαΐας 42:4; 55:10,11; 53:10

Επειδή το σχέδιο του Θεού θα ολοκληρωθεί σύντομα στον κόσμο του αύριο, ολόκληρη η γη θα γίνει σύντομα παράδεισος, και όλα όσα χάθηκαν στην Εδέμ και αποκτήθηκαν με το θάνατο του Ιησού θα αποκατασταθούν στους ανθρώπους. Έτσι, ο Θεός θα σκουπίσει τα δάκρυα από όλα τα πρόσωπα, και ο θάνατος θα καταποθεί από τη νίκη. Αποκάλυψη 21:1-5; 1 Κορινθίους 15:54